

Arrest

nr. 91 258 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2012 dient verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 4 juli 2012 wordt verzoekster gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 6 juli 2012 wordt de beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Servische en van Montenegrijnse nationaliteit, afkomstig uit Rozaje, Montenegro. Ongeveer twee jaar geleden is er brand uitgebroken in uw appartement in Berane dat u toen verhuurde. Ondanks het feit dat u een brandverzekering had, kreeg u geen

schadevergoeding van de verzekeraar, wat volgens u te maken heeft met uw anti-premier Djukanovic overtuiging. Ook uw familie werd omwille van die politieke overtuiging het slachtoffer van discriminatie. Verder werd er tot tweemaal toe ingebroken in de kiosk die u uitbaatte. De eerste keer kwam de politie pas uren later ter plaatse. De tweede keer hebt u een SIM-kaart van de ouders gevonden en op deze wijze hebt u hen kunnen identificeren. U hebt dit aan de politie gemeld en een rechtbank heeft vervolgens een aantal stappen gezet, maar tot een veroordeling en schadevergoeding is het echter nooit gekomen. U had in Montenegro ongeveer 10 jaar een relatie met een zekere Z. O. {...}, een politieagent in Berane. Hij was van het jaloerse type en zijn jaloezie is na de dood van uw ouders nog toegenomen. Hij heeft u ook meerdere malen fysiek mishandeld en twee of drie keer diende u als gevolg van de mishandelingen zelfs in het ziekenhuis te worden opgenomen. Naast zijn job als politieagent was uw ex-partner ook actief in de lokale afdeling van de opvangtehuizen voor vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Berane. Hij had ook een goed contact met de coördinatoren van deze opvanghuizen. Om die reden hebt u nooit uw toevlucht gezocht in deze huizen. Ongeveer een half jaar geleden hebt u de relatie beëindigd, maar uw ex bleef u lastigvallen en bedreigen. Als gevolg van al deze problemen hebt u besloten Montenegro te verlaten. Op 17 juni 2012 nam u in Rozaje de bus naar Belgrado, Servië, van waaruit u verder bent gereisd naar België. Op 19 juni 2012 hebt u hier een asielaanvraag ingediend. U hebt de volgende documenten neergelegd: een identiteitskaart en rijbewijs. Uw paspoort is bij uw reisbegeleiders achtergebleven.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Montenegro vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet duidelijk hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.

Wat betreft de twee inbraken en de brand in uw woning, in de veronderstelling dat hierbij kwaad opzet in het spel was, wat u overigens niet zeker weet (CGVS, p. 4), dient te worden gesteld dat dit problemen van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke (tussen privé-personen) aard zijn, die op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Noch wijzen dergelijke problemen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beweerde in dit verband dat de politie en het gerecht onvoldoende hebben gedaan om de daders van de inbraken te vinden en dat dit verbonden is met uw anti-Djukanovic gevoelens (CGVS, p.4.). Ook het feit dat u nog steeds niet bent uitbetaald door uw verzekeraar, wijt u ten dele hieraan. Hierover dient echter gesteld dat dit louter vermoedens zijn die onvoldoende worden ondersteund door objectieve elementen. Zo hebt u geen enkel document neergelegd dat zou kunnen wijzen op een selectieve behandeling door politie, gerecht of andere instanties. U hebt overigens geen enkel document i.v.m. de inbraak of de brand in uw woning voorgelegd, terwijl hiervan toch een heleboel documenten beschikbaar zouden moeten zijn. Ook uit de reactie van de politie en gerecht kan niet zonder meer tot een onwil tot het bieden van bescherming worden besloten. Bij de twee inbraken kwam de politie ter plaatse en werden er processen-verbaal opgesteld (CGVS, p. 5). Nadat u zelf had ontdekt wie de daders van de tweede inbraak waren, heeft het gerecht opgetreden en verdere stappen ondernomen (CGVS, p. 5). Dat het nooit tot een veroordeling is gekomen kan te wijten zijn aan tal van factoren (zoals het gebrek aan bewijzen) en is bijgevolg onvoldoende om te kunnen spreken van een

totale onwil bij de autoriteiten van Montenegro om de daders te vervolgen. U stelde overigens zelf niet te weten waarom de daders uiteindelijk niet voor de rechter werden gebracht en/of veroordeeld (CGVS, p. 5). Wat betreft de fysieke mishandelingen door uw ex-partner, met wie u overigens ongeveer een half jaar geleden definitief hebt gebroken en met wie u nooit een wettelijk huwelijk bent aangegaan, dient te worden gesteld dat ook dit problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard waren/zijn. U hebt onvoldoende aangetoond dat u geen beroep kon/ zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten. U verklaarde immers nooit klacht te hebben ingediend als gevolg van deze mishandelingen, noch bij de politie, noch bij een andere instantie (CGVS, p. 5). U verklaarde in dit verband dit niet te hebben gedaan omdat uw ex bij de politie werkzaam was en bovendien in Berane de verantwoordelijke was voor het lokale filiaal van de vluchthuizen voor vrouwen in Montenegro (CGVS, p.5-7). Hierover dient vooreerst gesteld dat u op geen enkele wijze hebt aangetoond dat uw ex die u mishandelde werkelijk het hoofd was van het lokale filiaal van de vluchthuizen. Het is overigens opmerkelijk dat een inspecteur van de politie deze functie zou kunnen uitoefenen. Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier is gevoegd blijkt dat, hoewel het probleem van huiselijk geweld in Montenegro nog steeds wijdverspreid is, het probleem meer en meer wordt erkend door de Montenegrijnse autoriteiten en deze ook steeds meer stappen zetten om het probleem aan te pakken. Vooreerst is er een wettelijk kader voorhanden om het huiselijk geweld of geweld tegen vrouwen in het algemeen te bestraffen en vindt er op deze basis wel degelijk bestraffing plaats. Verder zijn er in Montenegro een aantal NGO's actief die opkomen voor de rechten van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld en aan deze vrouwen ook o.a. kosteloze rechtsbijstand geven, zoals Women's Safe House in Podgorica, SOS hotlines for women and children victims of violence, NGO Center van Berane, Humanitarian and Legal Office for the victims of domestic violence. Opvallend is dat u enkel de organisatie Women's safehouse kent, maar de andere NGO's, ook niet die in Berane, niet (CGVS, p. 6). Nog blijkt uit informatie dat de regering in juni 2011 een strategie voor de bescherming tegen huiselijk geweld heeft aangenomen voor de periode 2011-2015 en dat in dit kader bewustmakingscampagnes hebben plaatsgevonden. Uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid had om klacht in dienen. Uw verklaringen voor het feit dat u dit niet hebt gedaan, namelijk dat uw echtgenoot actief was bij de politie én bij de NGO "vluchthuizen voor vrouwen" en dat u vreesde dat de situatie enkel ernstiger zou worden of uw familie er gevolgen van zou kunnen hebben (CGVS, p. 6), volstaan niet om uw nalaten te verantwoorden of om te besluiten tot een gebrek aan bescherming en/of een onvoldoende efficiënte bescherming vanwege de Montenegrijnse autoriteiten. Het is immers de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt de Montenegrijnse autoriteiten en politie voor alle Montenegrijnse burgers wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Montenegrijnse politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Montenegro meerdere mechanismen om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Montenegrijnse overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Montenegro realiseerde de laatste jaren doeltreffende hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. Voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politieel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Montenegro opererende autoriteiten aan alle Montenegrijnse onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Over de algemene discriminatie waarvan uw familie het slachtoffer zou zijn geworden omwille van haar politieke voorkeur dient vooreerst te worden gesteld dat u ook hierover geen enkel bewijsstuk hebt voorgelegd. Verder dient te worden gesteld dat deze gevallen van discriminatie op zich onvoldoende zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook kan opnieuw gewezen worden op de beschermingsmogelijkheden die bestaan in Montenegro. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en rijbewijs tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, maar daar werd in bovenstaande nergens aan getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 20 september 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig overgemaakt op 28 september 2012.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoekster vraagt in fine van het verzoekschrift om haar de vluchtelingstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Huidig beroep betreft echter een annulatieberoep. Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zodat hiertegen enkel een annulatieberoep openstaat en verzoekster niet kan vragen om haar de vluchtelingstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Waar verzoekster aldus lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en vraagt de bestreden beslissing te hervormen, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt het volgende:

“1.1. Tegenpartij motiveert de bestreden beslissing tot weigering van het vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatuut op basis van volgende overwegingen:

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet duidelijk hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.

“Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet duidelijk hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.” (bestreden beslissing, blz 2)

1.2. Samenvattend, meent tegenpartij dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is. De problemen met de autoriteiten in Montenegro worden tevens gebanaliseerd en worden niet als voldoende reden beschouwd om verzoekster als vluchteling te beschouwen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Tegenpartij concludeert tot slot ook nog dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zonder dit verder te motiveren.

2. De bestreden beslissing schendt de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en wel om volgende redenen:

2.1. De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205).

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asiel instanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere ‘onderzoeksplicht’.

2.1.1. Het UNHCR, wiens asielprocedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijkt in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen:

“[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant’s story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant’s claim: that is, the applicant should be given the “benefit of the doubt”.

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish “well-foundedness”, persecution must be proved to be reasonably possible. ”

(Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17)

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent:

"[...] when assessing the credibility of a claimant, it is important to remember that all of the evidence, both oral and documentary, must be considered and assessed, not just selected portions of the evidence. Thus [...] should not selectively refer to evidence that supports its conclusions without also referring to evidence to the contrary. Furthermore, when assessing all of the evidence, it must be assessed together, not parts of it in isolation from the rest of the evidence. Evidence should, therefore, be treated in a consistent manner. [...]"

"[...] The existence of contradictions or inconsistencies in the evidence of a claimant or witness is a well accepted basis for a finding of lack of credibility. As discussed later (...), the discrepancies must be sufficiently serious and must concern matters that are relevant to the issues being adjudicated to warrant the adverse finding. [...]"

The Federal Court has identified the following general factors as relevant to the assessment of inconsistencies or discrepancies:

"[...] The discrepancies relied on by the Refugee Division [CRDD] must be real [...]. The Refugee Division must not display a zeal "to find instances of contradiction in the claimant's testimony... it should not be over-vigilant in its microscopic examination of the evidence" [...]. The alleged discrepancy or inconsistency must be rationally related to the claimant's credibility [...]. Explanations which are not obviously implausible must be taken into account [...]."

"[...] Moreover, another line of cases establishes the proposition that the inconsistencies found by the Refugee Division must be significant and be central to the claim [...1 and must not be exaggerated (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, biz 11 en 23-26)

2.1.2. Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegings-dossier duidelijk dat tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn. Tegenpartij had, bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van verzoekster dienen te weerhouden, of minstens twijfel - in welk geval zij verzoekster het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel:

Tegenpartij meent dat vastgesteld kan worden dat het land van herkomst van verzoekster, met name Montenegro, als veilig kan worden beschouwd, (bestreden beslissing blz. 2)

Nochtans werd er twee maal ingebroken in de kiosk die verzoekster uitbaatte, en werd haar familie talloze malen het slachtoffer van discriminatie. Bovendien kreeg verzoekster na een brand in haar woning geen schadevergoeding toegekend, en dit alles louter en alleen omdat zij en haar familie een afwijkende politieke voorkeur zouden hebben gehad.

Tegenpartij meent dat verzoekster geen bewijs kan voorleggen van deze brand en de twee inbraken door middel van documenten en hecht met andere woorden weinig geloof aan haar relaas, (bestreden beslissing blz. 2)

Een dergelijke interpretatie van wat al dan niet een leugenachtige verklaring is, zoals diegene toegepast door tegenpartij in de bestreden beslissing, zou er toe leiden dat een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is. Dit zou dan ook de specifieke eigenheid van de asielprocedure zelf en de plicht tot medewerking van de asielzoeker volledig uithollen aangezien in dat geval elke asielzoeker systematisch ongeloofwaardige verklaringen ten laste gelegd zouden kunnen worden.

Tegenpartij meent dat verzoekster beroep kon doen op de politiediensten in Montenegro wat betreft de mishandelingen die zij van haar ex-partner te verduren kreeg, (bestreden beslissing blz. 2-3)

In de praktijk was dit echter onmogelijk omdat haar partner zelf bij de politie werkzaam was en aan het hoofd van het lokaal opvangcentrum stond. Tegenpartij meent dat zij eventuele onrechtmatige behandeling door de politie kon aanklagen bij hogere autoriteiten en dat Montenegro de laatste jaren doeltreffende hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem realiseerde. Hiermee geeft tegenpartij toe dat er sprake is van corruptie en georganiseerde misdaad bij de Montenegrijnse politie.

Tegenpartij meent dat de discriminatie waarvan verzoekster en haar familie slachtoffer zijn geworden omwille van hun anti-Djukanovic houding, niet kan gelijkgesteld worden met de vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en stelt dat ook hiervan geen bewijzen zijn. (bestreden beslissing blz. 3).

Verzoekster is uit haar land moeten vluchten omdat ze geen andere mogelijkheid had. Ten eerste werd zij onrechtvaardig behandeld door de politie-autoriteiten én de verzekeringsinstelling. Zij kon met haar

problemen geen kant uit omdat haar geweldenaar zelf voor de overheid werkte. Ten tweede hadden zij en haar familie in haar thuisland geen recht op vrije meningsuiting, aangezien zij omwille van hun politieke overtuiging ernstig gediscrimineerd werden. Het is echter niet evident om hiervan een bewijs aan te halen. Indien alle punten in de verklaring van verzoekster in twijfel worden getrokken, maakt zij bij voorbaat geen kans op een eerlijke procedure.

2.1.3. Tegenpartij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoekster te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is. Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoekster ten goede komen te negeren. Tegenpartij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat tegenpartij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In voorliggend geval had tegenpartij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan verzoeksters verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen. Het is echter uitermate onredelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoekster en de gegrondheid van haar vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van van het gehele dossier. Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoeksters verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven.

Verder getuigt het ook niet van behoorlijk bestuur dat tegenpartij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoekster over de kern van haar asielrelaas. In de bestreden beslissing blijft volledig ongemotiveerd waarom tegenpartij geen aandacht schonk aan de vele cruciale details van haar relaas, waarover zij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt.

In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is verzoekster dan ook omtrent de meest cruciale elementen van haar asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer daar haar verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten. Door hiervan in de bestreden zelfs geen melding te maken, en er dus in haar besluitvorming geen rekening mee te houden, schendt tegenpartij haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Op basis van verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidige asielaanvraag en alle in het administratieve dossier aanwezige elementen, dient tegenpartij dan ook te erkennen dat verzoekster aan de op haar rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van haar huidige asielrelaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien zij een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet en in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt.

De bestreden beslissing mist vooreerst motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Door daarnaast in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en te betrekken bij haar besluitvorming, geen rekening te houden met de relevantie van de details voor verzoeksters vrees voor vervolging en een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over enkele niet-substantiële details, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en bijgevolg ook haar motiveringsplicht.

2.2. Ten overvloede wenst verzoekster nog op te merken dat zij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die haar voor zover mogelijk bezorgd zullen worden.

Verzoekster heeft dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht om haar verklaringen in het kader van haar asielrelaas te ondersteunen. Bijgevolg heeft zij de bewijslast vervuld die op haar rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoekster ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht.

2.3. Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoekster ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoekster "niet

in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”, zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoekster subsidiaire bescherming te verlenen. Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoekster verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft. Tegenpartij negeert deze ‘algemeen bekende feiten’ en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat haar vrees om bij een terugkeer naar Montenegro vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden. Verzoekster heeft dan ook geen enkel inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan ze opmaken hoe ze er eventueel nuttige rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het norm- doel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoekster geen ‘reëel risico op ernstige schade’ zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans heeft verzoekster aan haar bewijsplicht voldaan en blijkt uit haar verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de ‘algemeen gekende feiten’ waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat zij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien. Tegenpartij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

3. Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoekster haar volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover zij kennis heeft te hebben vermeld. Haar verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Zij heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er ‘zwaarwegende gronden’ bestaan om aan te nemen dat verzoekster ‘wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert’, ‘een reëel risico op ernstige schade’ zou lopen en haar bijgevolg de subsidiaire beschermings- status had moeten toekennen.

Door haar daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.”

4.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/1 en 51/4 §3 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat verzoekster afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonst dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoekster in casu niet doet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.6. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;

b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

De wetgever heeft in deze specifieke procedure voorzien, met name de niet in overwegingname van de asielaanvraag van asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 1 juni 2012, hierna: het KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

Artikel 1 van het KB van 26 mei 2012 luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië"

In casu kan verzoekster niet betwisten dat Montenegro, waarvan zij verklaart dat het haar land van herkomst is, als veilig land wordt beschouwd.

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst".

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen”.

4.6. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.7. Verzoekster start haar betoog vooreerst met een uitgebreide theoretische uiteenzetting inzake de bewijslast van een asielzoeker bij het aantonen van diens problemen. Vervolgens betwist verzoekster dat Montenegro als veilig land kan worden beschouwd en betwist zij de motieven van de bestreden beslissing inzake de inbraken en brand in de kiosk die zij uitbaatte en het motief inzake de mishandelingen door haar ex-partner waarbij gesteld wordt dat zij een beroep kon doen op de politiediensten. Zij benadrukt dat zij het land is moeten ontvluchten omwille van discriminatie wegens haar politieke overtuiging en dat de politie en verzekeringsinstelling haar hierom onrechtvaardig hebben behandeld. Zij stelt dat het niet evident is om hiervan bewijzen aan te halen en dat daarom zij bij voorbaat geen kans maakt op een eerlijke procedure.

4.8. De Raad dient er nogmaals op te wijzen dat hij zich als annulatierechter niet in de plaats mag stellen van de administratieve overheid en de beoordeling ten gronde niet mag overdoen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.9. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haren hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst uit een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet duidelijk blijkt dat zij in Montenegro een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonst dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoekster in casu niet doet. Verwerende partij motiveert dat de inbraken en brand in verzoeksters woning problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn en geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat verzoekster met geen enkel concreet stuk een selectieve behandeling door de politie, het gerecht of een andere instantie omwille van haar anti-Djukanovic gevoelens aantoonst. Integendeel blijkt dat er ter plaatse processen-verbaal zijn opgesteld en dat de zaak voor het gerecht is gekomen, waardoor niet automatisch kan worden besloten tot onwil van de autoriteiten van Montenegro om de daders te vervolgen. Inzake de fysieke mishandeling door haar ex-partner motiveert de verwerende partij opnieuw dat dit problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn en dat zij onvoldoende heeft aangetoond dat zij geen beroep kon of zou kunnen gedaan hebben op de bescherming van de autoriteiten. Inzake het feit dat haar ex-partner bij de politie werkt en verantwoordelijke was voor een lokaal vluchthuis voor vrouwen stelt de verwerende partij dat er in Montenegro nog andere NGO's zijn die opkomen voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld en dat de regering een strategie ter bestrijding van huiselijk geweld heeft aangenomen. Verwerende partij stelt dat verzoekster wel degelijk de mogelijkheid had om klacht in te dienen. Verwerende partij verwijst tenslotte in haar beslissing naar informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de autoriteiten en politie voor alle burgers van Montenegro wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en het bestraffen van daden van vervolging garanderen en dat er ook

mechanismen bestaan om politieel wangedrag en discriminatie tegen minderheden aan te klagen bij hogere autoriteiten.

4.11. De Raad stelt vast dat verzoekster zich met haar betoog beperkt tot het benadrukken en herhalen van haar verklaringen, en nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat de concrete informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd incorrect zou zijn of dat de verwerende partij op basis van haar verklaringen tot een onredelijk besluit zou zijn gekomen. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in de omstandig gemotiveerde bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

4.12. Met haar betoog dat de verwerende partij een verkeerde interpretatie maakt omdat zij geen bewijzen heeft voorgelegd, toont verzoekster evenmin aan dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het gebrek aan bewijsstukken inzake de brand en de twee inbraken bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van haar stelling dat zij niet zou kunnen rekenen op nationale bescherming. De Raad merkt dienaangaande op dat het niet kennelijk onredelijk is – wanneer kan aangenomen worden dat verzoekster haar relaas kan staven aan de hand van stukken – dat het gebrek aan enig document bijdraagt tot de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

4.13. Waar verzoekster meent dat de verwerende partij toegeeft dat er sprake is van corruptie en georganiseerde misdaad bij de politie en daarmee lijkt te willen aangeven dat zij inderdaad niet kan rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten, gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van de motivering ter zake in de bestreden beslissing. Immers wordt gesteld dat in het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. De commissaris-generaal – rekening houdende met de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11) – komt dan ook in redelijkheid tot volgend besluit: *“Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politieel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Montenegro opererende autoriteiten aan alle Montenegrijnse onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”*

4.14. Waar verzoekster nog stelt dat de commissaris-generaal doelbewust een bepaalde interpretatie geeft aan haar verklaringen en dit enkel in haar nadeel, wijst de Raad er voorts op dat het de bedoeling is om bij de vraagstelling tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoekster, wat de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal “maakt” de onaannemelijke verklaringen en verzoeksters gebrek aan bewijs niet, hij stelt ze op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen vast en trekt er zijn besluiten uit.

4.15. Waar verzoekster nog op uitgebreide wijze betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden kleine details betreffen die niet vermogen afbreuk te doen aan haar relaas, ziet de Raad geenszins in hoe dergelijk betoog in casu dienstig is nu in de bestreden beslissing geen motieven te vinden zijn over tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster.

4.16. Uit nazicht van het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de elementen die de kern vormen van verzoeksters relaas en omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoeksters asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Verzoekster toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op een onzorgvuldige of onredelijke wijze.

4.17. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij niet aangetoond heeft dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt, wijst de Raad erop dat uit de motivering duidelijk blijkt dat de redenen waarom zij dit niet heeft aangetoond, dezelfde zijn als de redenen waarom zij niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Immers wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet duidelijk hebt aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.”* gevolgd door de motieven waarom zij dit niet heeft aangetoond. De Raad wijst er dienaangaande op dat het feit dat

deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn niet betekent dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster toont dit ook geenszins aan.

4.18. Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER